

[Aksel Larsen.]

afgørende er det, som det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) — al Respekt — har paapeget, at det herigennem demonstreres, at det er Bankerne og Kapitalmagten, der bestemmer, hvad der maa blive Lov, og hvad der ikke maa blive Lov her i Landet.

Det er jo aldeles ikke saadan, at det Forslag, hvis Ligbøgængelses anden Del vi vel overværer nu, i Forvejen tilfredsstillede dem. Det paastodes, at det tilfredsstillede, nemlig dem, der formelt kaldes Ejendomsbesidderne, men som i Realiteten er Prioritetsbestyrere her i Landet. Det er en bekendt Sag, at Landbrugerne i det Omfang, de har udtalt sig, nemlig som Interessenter i Kreditforeningerne, har forlangt Renten mindst halveret og aldeles ikke har tænkt sig, at de paa nogen Maade skulde have Udgifter med at yde Erstatninger til Obligationsindehaverne eller Kapitalejerne.

Det er vedtaget af Kreditforeningen i Ringkøbing Amt og af Kreditforeningen i Viborg Amt og af Husmandskreditforeningen for Jylland. Men det er i saa Henseende tankevækkende, at der er ikke en eneste Rigsdagsmand for Ringkøbing eller Viborg Amter eller en eneste Husmandsrepræsentant for Jylland, der har fundet sig foranlediget til saa meget som at tale for eller blot nævne dette Krav om Rentesenkning herinde. Jeg kan ikke kontrollere, om det skulde være sket i Udvalget, men da det ikke er sket her, har jeg Grund til at formode, at det heller ikke er sket i Udvalget.

Det viser, at alene det Forslag, man strides om her, aldeles ikke er ensbetydende med de Krav og Ønsker, det arbejdende Landbrug har, at det set fra dette Synspunkt er fuldkommen utilfredsstillende. Men alligevel er det altsaa strandet paa Kapitalmagtens Modstand, udtrykt gennem Bankernes Nej, og derigennem faar vi altsaa ekstra understreget, hvor meget det saakaldte Demokrati og Folkestyre her i Danmark er værd.

Man strides endvidere i høj Grad om, hvor høj Renten maa være, og taler om Udlansrenten og Indlaansrenten, og som sit Bidrag til Diskussionen har Regeringen foreslaaet, at Bankerne ikke skal have Lov til at give højere Udbytte end $5\frac{1}{2}$ pCt., og saa skal Resten af Overskuddet bruges til Nedsættelse af Renten for Udlaan. Der er formodentlig ingen Grund til at opholde sig ved det Faktum, at i den Bank, hvor den højtærede Handelsminister er Eneaktionær som Repræsentant for Staten, har man lige deklareret 7 pCt. i Udbytte.

Det er jo efter den gamle Præsts Formular: I skal gøre, som jeg siger, og ikke, som jeg gør. Men der er Grund til at gøre opmærksom paa, at i denne Tid deklarerer der Udbytte i en kolossal Mængde Banker og Industriselskaber, og man skal lede med Lygte for at finde Udbytter til Aktionærerne, der er saa lavt nede som 5 eller $5\frac{1}{2}$ pCt. Nej, Deklareringer af 7, 8, 10, 12, 15 pCt. er dagligdags Begivenheder; og i mangfoldige Tilfælde gives dette Udbytte til Aktionærer, der i Forvejen har faaet Friaktier tildelt, og for hvem 10 pCt.s Udbytte i Realiteten betyder 20, 25, 30 pCt.

Hvis man ønsker at gribe ind noget Sted, skulde man gribe ind her, og det er dog vel indlysende, at al Snak om Rentesenkning maa og skal forblive Snak, saa længe man ikke griber ind over for det at udbetale saadanne Renter af indskuddt Kapital, som man udbetaler her, for Udbytte i Aktieselskaber er dog i Realiteten heller ikke andet end en Form for Renter af Penge, man har sat ud at arbejde. Paa det Felt mærker vi aldeles ingen Villighed til at gribe ind, og det er i den Henseende typisk for den Krisepolitik, som er gennemført af Regeringen og Rigsdagen, at man har gennem Krisepolitik, gennem Kronesækning, Valutaordning, de kunstige Prisstigninger o. s. v. muliggjort det for Banker og Industriselskaber at give svimlende høje Udbytter til Aktionærerne og har ikke gjort det ringeste og vil ikke gøre det ringeste for at begrænse Avancen eller beskære den kæmpemæssige Fortjeneste, Kapitalisterne har paa Regeringens Krisepolitik.

Under de Omstændigheder fristes jeg til at sige — og jeg erkender paa Forhaand, at jeg ved ikke, om det ikke kolliderer med Forretningsordenen —, at der er et gammelt Ord, der siger: Det kan vel være ligegyldigt, om Hunden æder Svinet, eller Svinet æder Hunden. Vi er ikke i Stand til at blande os i dette indbyrdes Familieslagsmaal, og vi vil derfor ikke have noget med den stillede Dagsorden fra Det konservative Folkeparti at gøre. Vi har naturligvis den bybeste Mistillid til Indenrigsminister Dahlgaard, og det er heller ingen Hemmelighed, at vor Tillid til Regeringens øvrige Medlemmer eller til Regeringen som Helhed absolut ikke er grundfæstet; men vi kan ikke se, at der foreligger nogen særlig motiveret Grund til at sige, at nu skal kun Indenrigsministeren gaa, paa dette Grundlag.

De, for hvem Konverteringen er strandet, er samtlige fire store Partier. Den er strandet paa Bankernes Modstand. Disse fire store Partier erklærer alle sammen i